

Arrest

nr. 156 485 van 16 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 14 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SMEKENS loco advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Ganzi (Tib: Kartse), prefectuur Ganzi, provincie Sichuan, Volksrepubliek China (VRC).

Omdat uw echtgenoot in 2004 een DVD met een preek van de dalai lama in het dorp aan de mensen had getoond moest hij in 2005 vluchten. Hij trok naar India. Nadien kreeg u veel problemen met de autoriteiten. Ze kwamen veel naar jullie huis, arresteerden uw schoonvader maar hij kwam wegens zijn

hoge leeftijd vrij en ze namen jullie scooters en tractor in beslag. Uw schoonouders besloten dat het beter was dat u met de kinderen uw man in India ging vervoegen.

Eind 2006 stuurde u uw twee oudste kinderen naar India. Eind 2009 trok u met uw jongste kind via Nepal naar India. Op 11 december 2009 kwam u in de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in India aan. Uw woonde altijd bij uw echtgenoot in Dharamsala die u financieel ondersteunde. U was regelmatig ziek.

In december 2007 kwam uw echtgenoot naar België en vroeg er asiel aan. Op 22 november 2007 werd uw echtgenoot in België erkend als Vluchteling.

In India beschikte u over een "Registration Certificate" (RC) en over een "Identity Certificate" (IC, "geel boekje").

U hoopte altijd naar België te kunnen komen. Uw echtgenoot probeerde daarvoor de documenten in orde te brengen. Daarom zocht u in India geen werk. Uw echtgenoot probeerde u verscheidene keren via gezinshereniging naar België te laten overkomen. Dat was, volgens uw verklaringen, twee keer in 2010 en één keer in 2011. Omdat u hij niet over vast werk beschikte werden jullie aanvragen van 2010 geweigerd. De aanvraag van 2011 trok u zelf in omdat u had vernomen dat ze voor het over laten komen van de kinderen een DNA-test deden. U was getrouwd met twee broers en het zou kunnen zijn dat de biologische vader van de kinderen de andere broer is.

U verliet India om uw echtgenoot in België te vervoegen en omdat u niet naar Tibet kon terugkeren.

U zocht een smokkelaar. In april van 2015 nam u in New Delhi het vliegtuig naar Italië. U verbleef er één nacht en nam dan het vliegtuig naar Frankrijk. Daar haalde uw echtgenoot u dezelfde dag op en jullie kwamen per auto naar België.

Op 12 mei vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: 13 foto's; een door het Bureau van Tibet, Brussel, geattesteerde kopie van uw inschrijvingsformulier bij de Nelen Khang Kathmandu (Nepal), uw "Green Book" en een kopie van uw inentingskaart en van een attest van de "Nelen Khang" Dharamsala.

B. Motivering

Ik stel vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Chinese identiteitskaart, "Green Book" en attest van het "Reception Centre" Kathmandu) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T.Z. (Chin: D.Z.), geboren op 01/08/1977 in het district Khartse (Chin: Ganzi). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, worden verklaard. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verscheidene redenen verscheidene identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS pp. 2-9) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2009 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd over de Chinese nationaliteit. Ik ben me, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erken, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van het feit dat uw echtgenoot, waarmee u in de VRC traditioneel bent gehuwd, in België erkend is als vluchteling (o.v. 6.152.832) en uw contacten met de Tibetaanse overheid in ballingschap een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de VRC.

Over uw verblijf in India stel ik het volgende vast: na uw vlucht uit de VRC eind 2009 heeft u van december dat jaar tot april 2015 in India verbleven. U verbleef altijd in Dharamsala en werd er financieel gesteund door uw echtgenoot. Aanvankelijk vond u geen werk omdat u ziek was maar u kreeg daarvoor in India een behandeling in twee Tibetaanse ziekenhuizen. Daarna zocht u geen werk omdat uw echtgenoot naar België was vertrokken en u hoopte zo snel mogelijk naar hier te komen. Ook dacht u dat u geen werk zou vinden omdat u geen Hindi sprak (CGVS pp. 10-11).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan ik India voor u beschouwen als 'eerste land van asiel'.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt voor de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In uw geval blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat de hoofdreden is dat u uw echtgenoot komt vervoegen in België en als bijkomende reden haalde u aan dat u niet kan terugkeren naar Tibet, VRC (CGVS p.12). Over het feit dat u uw echtgenoot in België komt vervoegen, wijs ik er op dat u zich daarvoor moet wenden tot de geëigende procedure, namelijk die voor gezinshereniging. Dat jullie dat twee keer probeerden maar dat jullie daarvoor geen toestemming kregen omdat uw echtgenoot geen vast werk had, dat jullie het niet opnieuw probeerden omdat u met twee mannen was gehuwd en daardoor niet weet van wie de kinderen zijn en u daardoor de DNA-testen vreesde (CGVS pp. 12), zijn geen redenen om zich dan tot de asielpprocedure te wenden. De asielpprocedure kan in geen geval dienen als een vervangende procedure voor de gezinsherenigingsprocedure. Jullie dienden zich voor uw vertrek in India in orde te stellen met deze voorwaarden. Het feit dat u niet kan terugkeren naar Tibet vormt geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U wordt in India immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, religie, ras, nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Evenmin vormt deze reden een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik in verband met het feit dat u niet werkte in India op dat u, nadat u een behandeling kreeg van uw ziekte, zelf geen werk zocht omdat u van plan was uw echtgenoot in België te vervoegen. Het feit dat u geen Hindi spreekt, is geen belemmering voor Tibetanen om werk te vinden. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier zijn Tibetanen in India immers tewerkgesteld in tal van economische sectoren.

Op basis van bovenstaande kan ik vaststellen dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan ik beschouwen als actueel en toereikend, te meer uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een 'Identity Certificate' (IC), ook wel 'Yellow Book' genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS pp. 11, 13-14).

U verklaarde dat u met uw eigen IC hebt gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS pp13-14). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document is, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. U legde ook geen enkel bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u bent gereisd, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien ik er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, ben ik van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde zijn niet van die aarde dat ze mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin kunnen ombuigen. Ze weerleggen immers niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw Chinese identiteitskaart staat uw identiteit en nationaliteit. Het inschrijvingsformulier van de "Nelen Khang" in Nepal en de kopie van het attest van de "Nelen Khang" Dharamsala staven verder dat u van Tibet, VRC, afkomstig bent. Dit geldt ook voor uw 'Green Book. Uw inentingskaart staat louter dat u op een bepaald moment deze inenting kreeg. De 13 foto's staven louter de aanwezigheid van u en uw echtgenoot in India en uw aanwezigheid in Lhasa, Tibet, VRC.

U maakt niet aannemelijk dat u zich niet kan beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten. Evenmin maakt u aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar India niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien ik India voor u kan beschouwen als 'eerste land van asiel' overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg ken ik u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik verstig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de VRC doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert een schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en tenslotte van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoekster vraagt in hoofdde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift twee rapporten (stukken B.16 en B.21).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren voor haar vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van

artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster ten overstaan van de commissaris-generaal aflegde, blijkt dat zij in India over een verblijfsvergunning beschikte en hiervoor in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC) (gehoorverslag p. 11). Zij zou haar IC aan een 'smokkelaar' afgegeven hebben na aankomst in Europa. Verzoekster meent hierdoor dat zij niet over de juiste documenten beschikt om opnieuw tot India te worden toegelaten. Verzoekster baseert zich voor deze stelling op een rapport van een Zwitserse ngo waarin wordt gesteld dat *"een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven"* (stuk B. 5). Verzoekster meent verder dat de commissaris-generaal een 'garantie' had moeten vragen aan India dat verzoekster over de mogelijkheid beschikt om terug te keren, hetgeen zij afleidt uit een richtlijn van het UNCHR.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, evenwel geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster wijst weliswaar naar een rapport van een Zwitserse ngo waarin wordt gesteld dat *"een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven"*, doch deze stelling gaat lijnrecht in tegen de informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en de Indiase ambassade. Waar verzoekster tot slot stelt dat de commissaris-generaal *"geen garantie heeft gevraagd"* aan India om haar de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat Tibetanen een recht op terugkeer hebben, gesteld dat zij de nodige administratieve stappen daartoe ondernemen bij de Indiase diplomatieke post van het land waar zij op dat ogenblik verblijven teneinde de nodige documenten daartoe te verkrijgen, zijnde een duplicaat van het IC en een terugkeervisum (*ibid.*, p. 19). Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt zij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering niet langer in het bezit te zijn van haar IC, merkt de Raad op dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt, niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG en van de adviezen van het UNHCR daaromtrent. Verzoekster merkt dienaangaande op dat i) India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en Tibetanen er derhalve niet kunnen genieten van

de bescherming die dat verdrag met zich meebrengt, ii) Tibetanen er geen doeltreffende doch slechts een precaire bescherming genieten, iii) de bescherming slechts tijdelijk is en niet duurzaam, iv) Tibetanen afgezonderd leven in kolonies zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in het land, en tenslotte v) geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoekster in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoekster wijst op *“bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China”*, stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde deportatie van een Tibetaan met geldig RC.

Wat betreft verzoeksters stelling dat de bescherming van Tibetanen er niet doeltreffend is, doch slechts precair, stelt de Raad vast dat de stellingen die verzoeker daaromtrent in zijn verzoekschrift weergeeft geen weerslag vinden in de objectieve informatie vervat in het administratief dossier. In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat de bescherming die India *de facto* aan de Tibetanen biedt louter het *“dulden”* betreft van die gemeenschap op haar grondgebied, zonder dat er enige wettige garantie bestaat en dat er zelfs een grote kans bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen gelet op de betere betrekkingen die India sedert kort met de Chinese Volksrepubliek onderhoudt. Verzoekster verwijst hiertoe naar stukken die wijzen op onzekerheid hierover bij de Tibetanen en op verbeterde betrekkingen tussen de Volksrepubliek China en India. Dienaangaande dient opnieuw te worden gewezen op wat *supra* reeds werd uiteengezet, meer bepaald dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborg van het non-refoulementprincipe en er bovendien uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen mettertijd verbetert en meer verankerd wordt aangezien de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. In zoverre verzoekster er in haar verzoekschrift tenslotte op wijst dat *“de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden van gevangenneming en uitwijzing naar Tibet”*, verwijst de Raad naar hetgeen *sub* 2.3.2.1. werd uiteengezet, en waarin is gebleken dat i) verzoekster in India in het bezit was van een RC en ii) verzoekster dit verblijfsrecht opnieuw kan opnemen indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel. Bovendien blijkt uit de website van het Indiase *“Bureau of Immigration”* welke concrete administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken (*ibid.* p. 11).

In zoverre verzoekster betoogt dat het verblijfsrecht slechts periodiek is en daardoor geen *“recht is voor permanent wettig verblijf”*, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen geen voorwaarden gekoppeld zijn en dat de verlenging in de praktijk een formaliteit betreft die verplicht is voor elke Tibetaan en die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt, kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt *“routineus en gesmeerd”*, ook

zijn er geen voorbeelden bekend van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Uit deze informatie blijkt dat ook wie met een SEP kort verblijf (uitgereikt voor pelgrimage of studie) India binnenkwam, na de beëindiging van de studie of de pelgrimstocht zonder enig probleem een 'Long Term Stay RC' verkrijgt, waardoor "*Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*". Bovendien voorzien de Tibetaanse autoriteiten (CTA) in gratis bijstand voor Tibetanen die problemen zouden krijgen bij het verwerven of verlengen van hun RC. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast succesvolle onderhandelingen op een hoger niveau op (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster levert afsluitend in haar verzoekschrift weliswaar kritiek op de manier waarop de commissaris-generaal zijn informatie heeft bekomen, doch slaagt er niet in aan te tonen dat deze op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stuk B.16) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

In zoverre verzoekster betoogt dat het verblijfsrecht van Tibetanen in India slechts geldt voor bepaalde beperkte plaatsen ("*colonies*"), zonder het gewaarborgde recht zich binnen India te kunnen verplaatsen, stelt de Raad vast dat deze stelling geen steun vindt in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch in deze gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoekster stelt dat "*de RC (Tibetanen) slechts toelaat te leven in een bepaald deel van India*" en dat "*ze eerst moeten de toelating krijgen van de lokale autoriteiten*". Echter blijkt uit het rapport waarnaar wordt verwezen dat hierin wordt vermeld dat Tibetanen kunnen rondreizen maar een verhuis in sommige gevallen moeten laten bevestigen door de lokale autoriteiten. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier geenszins dat het verblijfsrecht van Tibetanen geografisch zou zijn ingeperkt, doch integendeel dat de Indiase overheidsinstructies een meldings- en registratieplicht voorzien voor Tibetanen die binnen India willen verhuizen naar een ander district (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 12). De Raad leidt hieruit af dat Tibetanen met een RC wel degelijk een verblijfsrecht hebben voor het ganse Indiase grondgebied, doch onderworpen zijn aan een louter administratieve registratieplicht in geval van een verhuis naar een ander district.

In haar toelichting omtrent de stelling dat Tibetanen in India "*vrezen voor hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluiting en talrijke discriminaties*", beperkt verzoekster zich tot algemene socio-economische grieven en een beklag over het verschil in rechten die Tibetanen als niet-ingezetenen genieten in vergelijking met Indiase staatsburgers. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijvoorbeeld de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie of bijkomende wettelijke voorwaarden voor het verwerven van onroerende goederen die in het verzoekschrift als "discriminaties" worden aangemerkt) maakt evenwel geen 'vervolgung' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Geen enkel stuk dat verzoekster bijbrengt vermag tot slot haar stelling te staven dat Tibetanen in India "*geconfronteerd worden met willekeurige opsluiting*".

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat India de Tibetanen zou vervolgen, noch dat deze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen. Hierdoor voldoet de

bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en aan de criteria die daarvoor in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG worden gesteld.

2.3.3. Inzake verzoeksters vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster aflegde, blijkt dat zij India heeft verlaten omdat i) zij zijn haar echtgenoot wenst te vervoegen in België en ii) zij niet meer kan terugkeren naar Tibet.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Over het feit dat u uw echtgenoot in België komt vervoegen, wijs ik er op dat u zich daarvoor moet wenden tot de geëigende procedure, namelijk die voor gezinshereniging. Dat jullie dat twee keer probeerden maar dat jullie daarvoor geen toestemming kregen omdat uw echtgenoot geen vast werk had, dat jullie het niet opnieuw probeerden omdat u met twee mannen was gehuwd en daardoor niet weet van wie de kinderen zijn en u daardoor de DNA-testen vreesde (CGVS pp. 12), zijn geen redenen om zich dan tot de asielprocedure te wenden. De asielprocedure kan in geen geval dienen als een vervangende procedure voor de gezinsherenigingsprocedure. Jullie dienden zich voor uw vertrek in India in orde te stellen met deze voorwaarden. Het feit dat u niet kan terugkeren naar Tibet vormt geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U wordt in India immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, religie, ras, nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Evenmin vormt deze reden een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik in verband met het feit dat u niet werkte in India op dat u, nadat u een behandeling kreeg van uw ziekte, zelf geen werk zocht omdat u van plan was uw echtgenoot in België te vervoegen. Het feit dat u geen Hindi spreekt, is geen belemmering voor Tibetanen om werk te vinden. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier zijn Tibetanen in India immers tewerkgesteld in tal van economische sectoren."

Verzoekster voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze motivering, die als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrees voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoekster merkt verder op dat *"hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze"*, in het bijzonder het *"recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom"*. Verzoekster meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen in India worden bedreigd door Indiërs. Verzoekster verwijst voor dit alles naar de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoekster op dat het cedoca-rapport waarop de commissaris-generaal zijn oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat *"talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken"*.

De Raad merkt vooreerst op dat de schrijvende situatie die in het verzoekschrift wordt geschetst geen weerslag vindt in de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd. Het louter verwijzen naar algemene informatie kan op zich geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in verzoeksters hoofde aantonen, nu een dergelijke vrees of risico uit de verklaringen die zij in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd niet blijkt. Wat betreft verzoeksters stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, werd hoger reeds aangegeven dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daartegen blijkt dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"* en dat Tibetanen er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"*, terwijl er *"geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). Verzoeksters beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit bovenvermelde informatie. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de andere vluchtelingengemeenschappen, er in en rond de *settlements* de controle hebben verworven over de lokale bedrijven en er zelfs Indiërs tewerkstellen. Hierdoor zouden de Tibetanen bij de autochtone Indiërs het imago gekregen hebben van meer kansen te krijgen dan de Indiërs, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt aanvoeld en zelfs aanleiding heeft

gegeven tot gewelddadige confrontaties. Het “*economische succes*” van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan “*de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap*” (“COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014’, p. 22’). De informatie ontkent niet dat de vijftig jaar oude *settlements* intussen overvol zitten en dat de algemene crisis zich ook voor Tibetanen in India laat gelden waarbij de problemen van werkloosheid en kansarmoede vooral merkbaar is in de *settlements*. Echter benadrukt de informatie ook dat de *Central Tibetan Administration* momenteel werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen door een aantal maatregelen te nemen die de socio-economische situatie voor *New Arrivals* en voor werkloze Tibetanen moet verbeteren. Ook het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijvoorbeeld de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt geen ‘vervolgning’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals *sub* 2.3.2.2. reeds uiteengezet werd. Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoekster nooit aan dergelijke acties heeft deelgenomen. In zoverre verzoekster verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit de verklaringen van verzoekster en dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit die informatie dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele problemen kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden. Verzoekster toont aan de hand van de weergegeven citaten en de bij het verzoekschrift gevoegde stukkenbundel geenszins aan dat de levensomstandigheden van de Tibetanen in India dermate slecht zijn dat er sprake zou zijn van mensonterende omstandigheden of socio-economische behandelingen waarbij de menselijke waardigheid zou worden geschonden. Dit blijkt evenmin uit haar verklaringen tijdens het gehoor waar zij geenszins heeft aangegeven dermate gediscrimineerd te zijn in India of dat haar persoonlijke levensomstandigheden dermate penibel zouden zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade. In zoverre verzoekster tot slot de CEDOCA-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, kan worden vastgesteld dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoekster nalaat te preciseren welke bepalingen niet correct zouden zijn. Verzoekster slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot ‘vervolgning’ of ‘ernstige schade’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoekster dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat zij vervolging vreest omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep gelet op de veelvuldige discriminaties waar Tibetanen het voorwerp van uitmaken in India. Een vluchteling dient immers zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep te bewijzen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu* is vastgesteld, is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet verder onderzocht te worden.

2.3.4. De rapporten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst, desgevallend haar land van eerste asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.5. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde

wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER